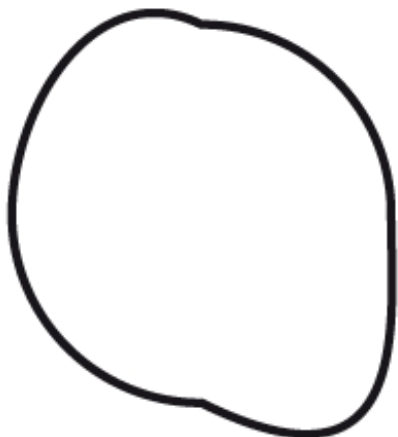

Václav Boštík Robert Hliněnský

14 04 – 30 05 (2010)
Dům pánů z Kunštátu

Tisková konference v úterý 13 04 2010 v 10 hodin
v 1. patře Domu pánů z Kunštátu

Vernisáž v úterý 13 04 2010 v 18 hodin
v Domě pánů z Kunštátu, Dominikánská 9, Brno

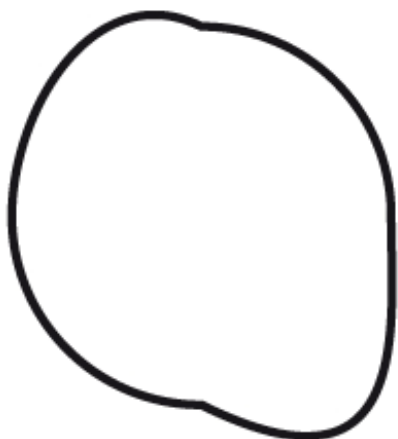
Kurátory výstavy jsou Jana Vránová a Tomáš Rybička

Společná výstava dvou důležitých osobností českého umění druhé poloviny 20. století, jejichž malířské dílo vznikalo mimo hlavní vývojové proudy tohoto období. Přestože jejich tvorba se odvíjela zcela nezávisle na sobě, můžeme v malbách a kresbách Václava Boštíka a Roberta Hliněnského sledovat obdobná umělecká východiska a shodné rysy. Důležitým tématem obou umělců je vztah prostoru a světla, osobitým způsobem pracují s barvou, linií a tvarem. V jejich malířském díle se mísí klid a harmonie, řád i interpretace smyslových vjemů se zvláštním napětím. Výstava sleduje souvislosti v tvorbě obou umělců od druhé poloviny šedesátých let, nehledá však jen vnější shody nebo podobnosti, chce poukázat především na příbuzné umělecké založení a myšlenkové spojitosti jejich tvorby.

Václav Boštík

Narozen 6. listopadu 1913 v Horním Újezdu u Litomyšle, zemřel 7. května 2005 v Praze. Studia: České vysoké učení technické v Praze (1933–1937, kreslení a deskriptivní geometrie), Akademie výtvarných umění v Praze (1937–1939 a 1945, prof. Willi Nowak). Od roku 1942 člen Umělecké besedy, od roku 1960 skupiny UB 12 a od roku 1988 Nové skupiny.

Počátky tvorby Václava Boštíka ve druhé polovině třicátých let jsou spojeny s expresivně laděným malířským projevem, který se po roce 1940 proměňuje pod vlivem studia raně křesťanského umění a umění archaických a primitivních kultur. Hledání základních výtvarných vztahů je provázáno postupným zjednodušováním tvarů až na geometrické obrazce a znaky. Na sklonku padesátých let pak zcela přirozeně dospěl k nefigurativní malbě. Ve svých obrazech a kresbách Václav Boštík cílevědomě usiluje o vyjádření podstaty světa v jeho jednotě: obsáhnout celek, postihnout vztah celku a části, bodu a plochy, linií a plochy, nacházet harmonii a řád, harmonické propojení části a celku. Pro jeho pojetí jsou přitom důležitá dvě základní východiska: racionální přístup a umělecká obrazotvornost. Obě tyto složky se přitom vzájemně doplňují a ovlivňují a do určité míry jim odpovídají i dvě polohy, ve kterých se jeho další tvorba rozvíjela. První představují obrazy a kresby, na nichž vodorovné a svislé, diagonální nebo spirálovité linie vytvářejí základní výtvarný motiv díla a současně mu dávají pevný systém a řád. Pro druhou polohu jsou příznačné téměř monochromní malířské struktury kruhů, čtverců nebo oválů, kde čistě výtvarnými, malířskými prostředky – tvarem, barvou, jejími odstíny a valéry – v četných variacích vyjadřuje vztahy hmoty, prostoru a světla. I tady ale důsledně dbá na harmonii a řád; ten může vyjadřovat struktura malby, vodorovné nebo svislé členění barevné plochy, bod uprostřed kruhu, jindy to jsou body v barevné ploše řazené do linií nebo do čtverce. V těchto dílech se postupně vytrácí hranice mezi malbou a kresbou, struktury jsou stále nehmotnější a zdá se, že světlo prostupuje vše. Václav Boštík tyto své obrazy a pastely netvoří podle vnější skutečnosti, ale podle svébytných zákonitostí výtvarných, současně jsou však symbolickým vyjádřením jednoty a řádu světa. (Tomáš Rybička)

Robert Hliněnský

Narozen 3. listopadu 1908 v Brně, zemřel 8. ledna 1979 v Brně. Studia: 1926–1930 Škola uměleckých řemesel v Brně (speciální třída pro dekorativní malbu prof.E.Hrbka). Členství: 1943–1949 KVV Aleš, 1945–1948 Blok výtvarných umělců země Moravskoslezské, 1948–1970 Svaz čs. výtvarných umělců, 1959–1963 skupina M, 1963–1964 skupina Parabola.

Počáteční období malířské tvorby Roberta Hliněnského je spojeno s figurální tvorbou, ve čtyřicátých letech následují civilistně laděné motivy z brněnské periferie, pro něž je příznačná barevná kultivovanost, snaha o malířskou interpretaci novodobé poetiky městského exteriéru. Po krátkodobém zaujetí divadelní tematikou se Hliněnský soustřeďuje na krajinu, především na její barevnost. Kontakt s přírodou potom zůstává v podstatě hlavním podnětem a inspirací jeho díla. Postupně upouští od konkrétního zobrazení, malby reflektují jeho vnitřní svět, představy a úvahy o vztahu člověka a vesmíru a jeho existenci, stále intenzivnější je jejich meditativní charakter. Prostorovost obrazu je navozována vztahem barevných ploch a skvrn, měnících se působením světla, které umocňuje magický účinek malby. Od konce šedesátých let pak Robert Hliněnský zcela eliminuje náznak tvaru a odpoutává se od hmoty. Malba rezonuje prostupujícími se barevnými souzvuky, které jsou prozařovány rozptýleným světlem, výrazně měnícím intenzitu barevné škály. Subtilnost barevné diferenciaci téměř monochromních pláten je dána vymezením se na několik valérů jedné barvy, s jemným náznakem jiného barevného odstínu. V posledním desetiletí svého života pracoval Robert Hliněnský hlavně s akvarelem a pastelem. Barevnost akvarelů je prosvětlována až do krajních možností čitelnosti křehkých, průzračných tvarů, výchozím podnětem zůstává nadále inspirace přírodou. Charakter kresebných znaků se blíží až gestickému projevu, stopy tvarů lze interpretovat jako odraz vzpomínek, emocí, jako esenci smyslových prožitků. Barevné světlo Hliněnského maleb je jakýmsi symbolickým vyvrcholením jeho lyrické malířské interpretace světa, reflexí jeho vizí a úvah o lidské existenci. (Jana Vránová)

Informace o výstavě

Jana Vránová, 736 485 361, vranova@dum-umeni.cz